

Brød, som han havde fortjent efter Forbrydelsen, thi selve Straffens Udtaaelse er et meget ringe Moment i, hvad der vederfares Manden ved hans første Skridt paa Forbryderbanen. Det, der kan bringe ham ind paa en Bane, der medfører, at Manden aldrig bliver en ærlig Borger igen, er et meget stort Tilbageskridt. Alene dette Tilbageskridt er tilstrækkeligt til at motivere, at de, som i Fjor have villet veje paa Vægtskaalen det gode mod det onde, kunne sige, at i Aar vejer det gode ikke saa meget, at vi ville sluge den onde Kamel.

Dernæst er der stillet os i Udsigt, hvorledes vi kunne faa indført Pryglestraffen ved de militære Retter. Pryglestraffen ved de militære Retter har sysselsat dette Ting i tidligere Aar. Det er ikke saa overmaade længe siden, at det hed, vi skulde bruge vor Indfyldelse som gode Demokrater og gøre, hvad vi kunde, for at skaffe Pryglene ud af de militære Retter. Men nu skulle vi her i Tinget vedtage en Lov, hvorved det stilles i Udsigt, hvorledes Sagerne skulle ordnes, for at man atter kan faa Pryglene ind ved de militære Retter.

Endelig er der en meget vigtig Ting. Vi have liggende her ude i Rigsdagsbygningen, i Øjeblikket oppe hos Landstinget, Loven om de vanskelige Børn, og vi vide slet ikke, hvad der bliver af den. Jeg synes, det er ganske naturligt og nødvendigt, da der jo er en Sammenhæng mellem denne Lov og den, vi her have under Behandling, at vi først se, hvad der kommer ud af Loven om Børneopdragelse, at vi maa se denne Lov stadfæstet, før vi fuldføre Drøftelsen og vedtage det her foreliggende Forslag. Disse Bemærkninger fremkommer jeg med for at lægge de af mine Kolleger paa Sinde, der staa tvivlraadige i Aar, og som stode tvivlraadige i Fjor, at der er saa stort et Ansvar forbundet med deres Afstemning, og at Situationen ikke er den samme i Aar som i Fjor. De kunne nu meget vel overfor deres Samvittighed og deres Vælgere forsvare at hjælpe os med at faa § 5 ud, skønt de maaske mere eller mindre nødvendigt stemte for den i Fjor.

Jeg sagde før, at der ikke var fremkommet nogen ny Oplysning til Styrkelse af Pryglestraffens Godhed eller Nødvendighed, og jeg vil fastholde Rigtigheden heraf. Den eneste Dokumentation, der er fremkommen, er fremkommen som et Forsøg, men det er en af den Slags Forsøg, som Goos i sin Strafferet kalder Forsøg

med utjenlig Iværksættelseshandling. Det var det Forsøg, som den højtærede Minister i Gaar gjorde ved at oplæse nogle Ord, som en engelsk Dommer skal være fremkommen med. Der var i Gaar en ret pinlig Diskussion mellem den højtærede Minister og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds om, hvad der var Virkelighed, og hvad der var Opdigtelse, en Diskussion, der antog Former, som vare ret ubehagelige i et Møde, hvor man ønsker en grundig og helst lidenskabsløs Forhandling om et magtpaaliggende Emne. Vi fik ikke at vide, hvem denne engelske Dommer var, hvad han hed, eller ved hvilken Ret han var, jeg havde nær sagt, om han overhovedet eksisterer. Vi hørte, at han var ikke nogen Gentleman, det kunde vi høre efter de Udtalelser, han fremkom med, om det virkelig var en Engelskmand, eller han var, hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds kalder, en „Dannebrogsmand“, bleve vi ikke klare over, da hverken hans Navn eller Adresse blev anført. Naar man nævner sin Kilde, bør man virkelig ikke nævne den som Hr. N. N., men nævne Navnet og den Stilling, vedkommende indtager. Saaledes som Alexandre Dumas sagde: Jeg kalder en Kat for en Kat, og jeg kalder Hr. — og han nævnedes Navnet — for en Æsel. Det er en Betegnelse, der ikke kan tages fejl af. Men om denne Engelskmand høre vi ikke andet, end at det er en engelsk Dommer. Efter de Ord, han brugte, og efter det Synspunkt, han anlagde, tror jeg, at det er en af de Engelskmænd, der af Moderlandet sendes over for at kusse og knutte Irland. Det maa nemlig de Herrer vel vide, at et er Administration og Retspleje i Gammelengland og noget andet de Former, hvorunder Retsplejen udøves i en oprørsk Landsdel som Irland. De Herrer kunne læse hos en hvilken som helst Historiker om Forholdene derovre, at de ere saa grumme, at det ærede Medlem for Ribe (Busk) maa korse sig derover.

Som sagt, den Dommers Ord, der bleve oplæste i Gaar, ere et meget daarligt Dokument til Oplysning i denne Sag. Der blev sagt, at en Dommer skulde dømme en Vagabond, og saa sagde han til ham, idet han afsagde Dommen: Du faar den og den Straf for Overfaldet, men havde der været blot saa meget som for 1 Penny Røveri, skulde du have faaet et Livfuld Hug eller en Dragt Prygl, som du ikke skulde have glemt alle dine Livsdage. Saa dan lød det efter min Hukommelse. En Dom afsagt af en Dommer bestaar jo